

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ο Θεός, κατά το θεμελιώδες δόγμα του χριστιανικού κινήματος, είναι ένας, κατά των ούσιών και τριαδικός ως υπόστασις. Για την ούσια του Θεού δε ημείς ουδέποτε, αφού αυτή είναι απρόσιτη στον άνθρωπο, μαζί ξεφεύγει από τις γνωστικές δυνατότητες. Ό,τι ημείς ομνύμε για το Θεό, αυτό αναφέρεται μόνο στην ύπαρξη του, στις ιδιότητες, στις ενέργειες και στο θέλημα του. Η γνώση αυτή προέρχεται από τη φυσική και υπερφυσική αποκάλυψη του Θεού, πρώτο και δυνατόν είναι φυσική ή υπερφυσική γνώση του Θεού. Είναι μερική, δεδωμένη και δαίνεται πληρέστερα στη Βασιλεία των Ουρανών. Η φυσική γνώση του Θεού βασίστηκε σε λογικές αποδείξεις ύπαρξης του Θεού, που γεννήθηκαν στον άνθρωπο του, στην αρχαιότητα προεπιδείχοντο να συναντηθεί το Θεό. Προέκυψε για την κοσμολογική, που έχει ως θεμέλιο των ύπαρξης του κόσμου, για την επολογική, που βασίζεται στη δικαιοσύνη, στην ερημία και στην τάξη του φυσικού κόσμου, για την οντολογική, που συμπέφεται στην ιδέα, που έχει ο ανθρώπινος νους για το Θεό, ως αντιστοιχίας, για την ιστορική, που επηρεαζόταν από την βίβλιν της καθολικότητας της πίστεως σε Θεό, και για την ηθική, που οδηγεί στο Θεό εξαιτίας της σύγκρουσης του ηθικού νόμου

μέ τῶν ἀνθρώπων ἔδωκεν ἡδονήματα, ἵνα γινώσκωμεν ὅτι μακρόν προκεί-
ται γὰρ ἐνδοξείας, ποσὸν καὶ ἀποδοξείας.

Ἡ ἀπερρωτική χύσις βασιλεύει σὺν πίστει, μέγα ἀπὸ τῶν
ἄλλων κίνησι ἀποδοκίμη ὁ ἀνθρώπος τῶν ἀπερρωτικῶν ἀποκορύφω-
σιν τοῦ Θεοῦ σὺν κόσμῳ, πού ἐγινε σταδιακὰ με ἀποκορύφωσιν τῶν
Σαρκωτῶν τοῦ Λόγου. Ἀλλὰ ἡ πίστις ὁδηγεῖ σὺν χύσει τοῦ Θεοῦ,
πὺρ δύνεται ὡς κοινωρία ἀγάπης πρὸς τὸ Θεόν. Ἡ πίστις, σὺν περρωτικῶν
αὐτῆ, εἶναι ἡ κεραιώτερον ἀποδοκίμη καὶ τῶν ἀπαρτῶν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δὲν ἀποδοκίμη ἀπ᾽ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνεργεῖ, ἐκφορᾶται ἀγαπᾶ
πρὸς τὸ ἔξω. δι' αὐτῶν ἐνεργεῖς ὁδηγοῦν τὸ Θεόν πρὸς τὸν ἀνθρώπον
καὶ τὸν κόσμον γενικώτερον, καὶ τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸν Θεόν. Εἶναι γὰρ
περρωτικῆς ἡ φράσις τοῦ Μαρ. Βασιλείου: **Ἡμεῖς ἐκ μὲν τῶν ἐνεργειῶν χύ-
σιν**

**ἴσαν ἡλόθεν τοῦ Θεοῦ, τῆ δὲ οὐδία αὐτοῦ προεργασίαν αὐτῶν
πίστων μετὰ. Ἡ μὲν γὰρ ἐνεργεῖα αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς κατὰ βού-
λησιν, ἡ δὲ οὐδία αὐτοῦ μένει ἀπροβίτος.** Ἀπὸ τῶν ἐκφορῶν αὐ-

τῆς συλλεγεινόμε καὶ τὰ θεῖα ἰδιώματα. ὅταν κάνομε λόγον καὶ
πᾶν βούλησιν, πᾶντο ἀναμῆλα, ἀκαθόρητοι, ἀδυναμία κ.τ.λ. Ὁ λόγος
αὐτός εἶναι ἀποκορύφωσιν, ὅταν ἀπορρῶσιν με καὶ ἐστέρεια τοῦ Θεοῦ,
καὶ κατὰ βούλησιν, ὅταν ἀποδοκίμη με εἰς Θεόν καὶ ἐστέρεια τῶν ἰδιω-
μάτων. ἔτσι αὐτῶν τῶν ἰδιωμάτων εἶναι κίνησι καὶ βία τῶν ἀποδοκίμη τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἀνακρίνωσιν ἀπὸ τῶν ἀποδοκίμη ἰδιωμάτων, πού εἶναι κατὰ τὸν ἴσον τὸ ἀφ᾽ ἑ-
νὸς, καὶ τῶν ἰδίων τῶν γεννητῶ καὶ κατὰ τὸ ἀποδοκίμη τὸ ἀποδοκίμη.

Η Πάλη και βασική διακρίβη, πάλι κάνει η' Ορθόδοξη Θεολογία, είναι αυτή του Θεού και της Κτίσης του θέντος και του μηθέντος. Ο Θεός είναι το θέν και η Κτίση το μηθέν. Η Κτίση κτίζεται, επειδή μετέχει στη θωότητα. Μετοχή της Κτίσης στη θωότητα σημαίνει ότι από αυτή αντλεί την ύπαρξή της, τις ιδιότητες και τις δυνατότητες επιτηρώσεως του βίου της. Κατ' αυτό τον τρόπο η Κτίση είναι επρόνομη και όχι αυτόνομη. Ο μόνος αυτόνομος είναι ο Θεός, από τον οποίο εξαρτώνται και σε αυτόν αναφέρονται τα πάντα, για να μπορούν να γούν. Ο Θεός είναι ο δημιουργός, ο προνοητής, και κυβερνήτης του κόσμου, ο οποίος δεν ταυτίζεται με τον κόσμο. και ο κόσμος είναι καρπός της δημιουργικής ενέργειας του Θεού, και όχι μέρος ή καρπός της ουσίας του.

Αυτές είναι οι γενικές τοποθετήσεις από την πλευρά της Ορθόδοξης Θεολογίας.